

Sygn. akt V CSK 441/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
przy uczestnictwie "X." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T., K. B. i J. K.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Okręgowego
w G.
z dnia 3 lipca 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W przedmiotowej sprawie skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na okoliczności, iż jest ona oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. o oczywistej zasadności skargi stanowią łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11 i z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 - nie publ.). Ponadto celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący zarzucił, że sądy orzekające w sprawie bezzasadnie przyjęły, że dokonanie wpisu w księdze wieczystej prawa dzierżawy nieruchomości po wszczęciu egzekucji stanowić będzie obciążenie nieruchomości. Rozstrzygnięcie sądów jest jednak uzasadnione stanowiskiem Sadu Najwyższego wyrażonym w uchwale z 16 września 2010 r., III CZP 50/10 (OSNC 2011, nr 4, poz. 39), zgodnie z którą należy odróżnić czynność prawną, jaką jest zawarcie umowy dzierżawy, od czynności polegającej na ujawnieniu, na wniosek uprawnionego podmiotu, prawa dzierżawy nieruchomości w księdze wieczystej; tylko ta druga czynność mogłaby być traktowana jako czynność prowadząca do

obciążenia nieruchomości. Również w uchwale z 29 kwietnia 2008 r., III CZP 15/08 (OSNC 2009, nr 6, poz. 81) Sąd Najwyższy przyjął, że wpis do księgi wieczystej hipoteki umownej jest niedopuszczalny po ujawnieniu w tej księdze wzmianki o zajęciu prawa użytkowania wieczystego.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]